**Република Србија**
**АПЕЛАЦИОНИ**
**СУД У БЕОГРАДУ**
**Гж 2900/24**
**8.10.2025. године**
**Б е о г р а д**

**У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ,** у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Станиславе Митровић и Снежане Марјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Радуловић, адвокат из Београда, Др Агостина Нета бр. 70/42, против туженог ББ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 482/21 од 19.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 8.10.2025. године, донео је

**П Р Е С У Д У**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 482/21 од 19.02.2024. године у ставовима првом, другом и трећем изреке.

**О б р а з л о ж е њ е**

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужиоца за застој овог поступка. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавеже туженог да плати тужиоцу износ од 3.600.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете по основу повреде личног права, презумције невиности са законском затезном каматом почев од 19.02.2024. године као дана доношења одлуке, па до исплате. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом четвртим изреке ослобођен је тужени од обавезе плаћања судских такси.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у ставовима првом, другом и трећем изреке, како то произилази из навода жалбе и то због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да жалба туженог није основана.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 и 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је правилно одбио предлог тужиоца за застој овог поступка јер поступак по кривичној пријави Кт 4168/23 у којем се одлучује о тужиочевој кривичној пријави против туженог због како тврди основане сумње да је тужени извршио кривично дело давања лажног исказа у овој парници, није законом прописан разлог за застој поступка из чланова 62,180, 214, 227, 336, 347 Закона о парничном поступку, те да осим случајева у којима закон прописује застајање са поступком суд нема овлашћење да у другим случајевима одређује застој поступка, ни по предлогу странака ни по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању до познанства између парничних странака дошло је након смрти ВВ, сестре туженог, која је дуги низ година живела и радила у Швајцарској где је у Цириху и преминула дана 28.11.2006. године. За живота она је стекла значајну имовину у Швајцарској, Србији и Хрватској и иза ње као законски наследници остали су мајка ГГ, сестре ДД и ЂЂ и браћа ЕЕ, ЖЖ и ББ, овде тужени. Они нису имали податке о имовини коју је покојна ВВ стекла у иностранству због чега су ангажовали тужиоца, који им се представио као адвокат, да утврди шта све представља њену заоставштину. Тужиоца је у контакт са туженима преко ЂЂ довео њен девер. Дана 07.12.2016. године тужилац је са ЂЂ и ДД закључио уговор под називом уговор о утврђивању заоставштине. По закљученом уговору ЂЂ је издала пуномоћје овде тужиоцу да може у њено име и за њен рачун да прикупи све доказе о целокупној покретној и непокретној имовини њене сестре сада покојне ВВ на подручју Републике Хрватске, да обезбеди ту имовину, закључа, запечати и на други начин обезбеди до окончања оставинског поступка, а које пуномоћје је оверено пред Првим општинским судом у Београду дана 12.12.2006. године под Ов 20503/06. Истог дана, 12.12.2016. године оверено је и пред Првим општинским судом у Београду под Ов 20504/06 пуномоћје тужиоца издато од стране ДД и ЂЂ ради предузимања свих радњи у Швајцарској како би сачувао, обезбедио важна документа као што су рачуни код банака у Швајцарској, полиса осигурања, акције, злато, писмена документа о покретним и непокретним стварима, фотографије и друге ствари укључујући и преношење до оставинског суда у Србији, које су остале иза покојне сестре ВВ. Тужени и ЖЖ су у стану сестре ЂЂ упознали тужиоца који им се представио као адвокат који живи у ..., договорили су се са њим да их пријави као ВВ наследнике, па су са тужиоцем дана 17.12.2016. године такође ЕЕ, ББ и ЖЖ закључили су уговор о утврђивању заоставштине иза покојне ВВ из ... исте садржине као и уговор који је претходно закључен са ЂЂ и ДД. Дана 18.12.2006. године издали су пуномоћје тужиоцу које је оверено пред Општинским судом у Ковину Ов 6799/09 од 18.12.2009. године да прикупи све доказе о целокупној покретној и непокретној имовини покојне ВВ на подручју Републике Хрватске, да обезбеди ту имовину, закључа, запечати или на други начин обезбеди до окончања оставинског поступка. Ради подмирења евентуалних дугова оставиље у Хрватској и трошкова обављања овог поступка, по захтеву тужиоца, истог дана, 18.12.2016. године тужени и ЖЖ су предали тужиоцу износ од 2.000 евра о чему је тужилац сачинио признаницу коју је потписао а дана 29.12.2006. године ЖЖ је исплатио тужиоцу износ од још 1.000 евра на име трошкова прикупљања наследне масе

иза сестре туженог, о чему је тужилац, такође сачинио потврду да је новац примио. Након тога су мајка туженог, ГГ и брат ЕЕ дана 28.12.2006. године такође опуномоћили овде тужиоца да може у њихово име и за њихов рачун да прикупи доказе о целокупној покретној и непокретној имовини покојне ВВ на подручју Републике Хрватске, да ту имовину обезбеди, закључа, запечати и на други начин исту обезбеди све до окончања оставинског поступка и за именоване. ГГ је том приликом ставила отисак десног кажипрста, а ЕЕ потпис, а ово пуномоћје је оверено пред Општинским судом у Ковину под Ов 7072/06 од 28.12.2006. године.

Ради покретања оставинског поступка и пријављивања као наследника сада покојне ВВ, ГГ, ЖЖ, ЕЕ и ББ су дали наследничке изјаве о прихватању наслеђа дана 17.12.2006. године, те су документацију предали тужиоцу, након чега им се тужилац више није јављао. Дана 05.02.2007. године ДД и ЂЂ овластиле су овде тужиоца да може да их заступа пред Опћинским судом у Пули у оставинском поступку иза смрти ВВ. Тужилац је Матичном уреду у Водњану, Република Хрватска, приликом сачињавања смртовнице иза покојне ВВ, као наследнике пријавио ЂЂ и ДД, а није пријавио туженог и његовог брата као наследнике. Дана 07.02.2007. године ЖЖ и тужени ББ и њихов брат ЕЕ и мајка ГГ овластили су адвоката ЗЗ из ... ради предузимања свих радњи, аката и мера у циљу заштите њихових наследних права и интереса иза оставиоца, покојне ВВ из ..., када су са именованим адвокатом закључили уговор о заступању и сачинили и оверили наследничке изјаве. Пуномоћја оверена под Ов 20503/06 од 12.12.2006. године и Ов 1803/07 од 05.02.2007. године од стране издавалаца опозвана су дана 08.06.2007. године.

Оставински поступак из покојне ВВ у погледу заоставштине у Републици Хрватској окончан је решењем јавног бележника ... из Пуле О 479/14 УПП-Ос-37/07-56 од 19.09.2014. године (правноснажно 10.10.2014. године), а којим решењем су непокретности у катастарским општинама Водњан и Перој наследили овде тужени и њихове сестре ЂЂ и ДД. По правноснажности решења о наслеђивању тужилац је од туженог затражио да плати накнаде према закљученим уговорима о утврђивању заоставштине, што је он одбио, сматрајући да тужилац није испунио уговорне обавезе из поменутих уговора, након чега је тужилац покренуо парнице ради исплата наведеног пред судом у Београду и Пули. Пресудом Другог основног суда у Београду П 2129/15 од 14.04.2016. године одбијен је захтев овде тужиоца којим је тражио да се обавежу овде тужени и ЖЖ да овде тужиоцу на име обавезе из уговора о утврђивању наследне масе пок. ВВ из ... исплате износ од 12.000 евра у динарској противвредности на дан исплате, као неоснован, која пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6893/16 од 15.06.2017. године, док је пресудом Опћинског суда у Пули у предмету П 94/15 од 09.03.2018. године одбијен тужбени захтев овде тужиоца којим је тражено да му ЖЖ исплати износ од 4.000 евра са законском затезном каматом на име накнаде по уговору о утврђивању заоставштине од 17.12.2016. године, а која пресуда је потврђена пресудом Жупанијског суда у Дубровнику Гж 737/2018-3 од 27.02.2019. године. На становима ВВ у ... тужилац је променио браве и кључеве, држао код себе, чекајући да се заврши оставински поступак иза покојне, те стога кључеве није хтео да да наследницима до испуњења уговора, односно плаћања уговорене накнаде из уговора о утврђивању заоставштине. Дана 17.04.2008. године тужилац је самоинцијативно закључио са ИИ из ... уговор о старатељству над некретнинама, а којим уговором је чланом 2 и 3 пренео право старатељства над имовином оставиље на ИИ и овластио га

да на овим објектима изведе грађевинске радове ради довођења у стање нормалне употребе, те је уговором одређено да ће трошкови улагања у ове непокретности бити регулисани у директном договору са наследницима, а потписи уговорника оверени су пред јавним бележником из Пуле 13.10.2008. године. Са датумом 17.12.2006. године сачињен је још један уговор о утврђивању заоставштине у којем је као прва уговорна страна означен овде тужилац, а као друга уговорна страна ВВ, ГГ и ДД и ЂЂ, на ком уговору су потписана имена свих уговарача, па и мајке ГГ (која је на раније датим изјавама и закљученим уговорима стављала рукознак, с обзиром да је била парализована), при чему су ДД и ЂЂ у изјави овереној дана 21.08.2015. године код јавног бележника у Београду навеле да 17.12.2006. године у Београду нису закључиле уговор о утврђивању заоставштине са овде тужиоцем, да је он тај уговор потписао уместо њих и да су са њим имале већ закључен уговор од 07.12.2006. године, а исто тако да 17.12.2006. године нису били присутни ни мајка ГГ, ни брат ЕЕ и да је уместо њих уговор потписао овде тужилац, да је мајка ГГ била парализована и није могла да потпише и да је зато у ... 28.11.2006. године пуномоћје и наследничку изјаву оверила кажипрстом.

У време упознавања туженог, и његове браће и сестара током децембра 2006. године тужилац се више није бавио адвокатуром, с обзиром да је решењем Адвокатске коморе Београда 2945-3/06 од 03.10.2006. године овде тужилац АА из ... брисан из именика адвоката, на основу одлуке Управног одбора Адвокатске коморе Београда бр. 2945-3/06 донете на седници Управног одбора од 02.10.2006. године, којом је именованом утврђен престанак права на бављење адвокатуром, те је овим решењем одређено да се исти брише из именика адвоката са даном 03.11.2006. године, као даном коначности одлука управног одбора АК Београда бр. 2945-3/06. ЖЖ је дана 23.03.2017. године Трећем основном јавном тужилаштву у Београду поднео кривичну пријаву против овде тужиоца у предмету Кт 4996/18 због кривичног дела превара из члана 208 став 1 Кривичног законика, са наводима да је са оштећеним и ДД, ЂЂ и овде туженим закључио уговор о утврђивању заоставштине покојне ВВ у децембру 2006. године, којем су именовани дали пуномоћје и 3.000 евра да би покренули оставински поступак у Хрватској и надлежном суду у Пули, пријавио наследнике и имовину покојне, што именовани није учинио, нити је пријавио имовину покојне ВВ, наводно пронађену у Швајцарској, а која кривична пријава је одбачена решењем 18.12.2008. године због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. Решењем Кт 4895/20 од 10.2.2022. године одбачена је кривична пријава коју је ЖЖ поднео против тужиоца Првом основном јавном тужилаштву у Београду због кривичних дела давање лажног исказа из члана 335 став 2 КЗ и фалсификовање исправе из члана 355 став 1 КЗ. Тужилац је против туженог водио и води бројне парничне поступке ради накнаде нематеријалне штете због душевних болова претрпљених на основу повреде части и угледа и правс личности од којих су неки у току, док су други правоснажно окончани.

У овом поступку тужилац тражи да му тужени накнади нематеријалну штету због повреде права личности односно презумпције невиности коју је тужени учинио поднесцима које је подносио у предметима овога суда П 125/19, П 1396/17, П 5863/18, да је тужилац извршио кривично дело преваре из члана 208 КЗ РС, да су наведене оптужбе дате у предметима П 125/19, П 5863/18, П 690/19 да је извршио кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 КЗ РС, да су наведене оптужбе дате у предметима П 690/19, П 125/19 и П 5863/18 Другог основног суда у Београду, да је

тужени извршио кривично дело надриписарство из члана 342 став 1 КЗ РС, а наведене оптужбе су изнете у предметима Другог основног суда у Београду П 1396/17 и П 5863/18, да је тужилац извршио кривично дело противправно усељење из члана 219 у вези 35 став 1 КЗ РС, што је изнето у поднесцима у предметима Другог основног суда у Београду П 5863/18 и П 1396/17, а такође да је тужени извршио кривично дело злоупотребе поверења из члана 216 КЗ РС, што је учињено у предметима Другог основног суда у Београду П 5863/18, П 1396/17 и П 259/19. Тужени је извршио кривично дело договор за извршење кривичног дела из члана 345 КЗ РС, у поднесцима у предмету истог суда П 1396/17. Према наводима тужиоца у погледу извршења наведених кривичних дела тужени нису приложили пресуду надлежног суда којим би тужилац за извршење истих био оглашен кривим и кажњен по закону, због чега тужилац сматра да му је на овај начин повређено једно од основних права личности "презумција невиности", те стога има право на накнаду нематеријалне штете, на основу члана 200 Закона о облигационим односима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом чланова 12, 13, 16, 154 став 1, 155, 199 став 2 и члана 200 Закона о облигационим односима, чланова 23 став 1, члана 34 и члана 46 Устава Републике Србије одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца. Првостепени суд је закључио да наводи којима су према тврдњи тужиоца њему повређена права личности, односно презумпција невиности, дати су у поднесцима упућеним суду које је тужени изјавио у својству парничне странке у тим поступцима који се против туженог води по тужбама тужиоца, ради накнаде нематеријалне штете, а које наводе-чињенице, закључке и вредносне судове тужени поткрепљују писаним доказима. Овакве своје наводе, детаљно набројане у побијаној пресуди (међу странкама нису били спорни сами наводи туженог које је тужилац цитирао у реферату тужбе), тужени не проноси, већ исте даје искључиво у циљу оспоравања тужбеног захтева тужиоца током доказних поступака све у парницама ради накнаде нематеријалне штете. Ови наводи туженог своде се на ставове туженог у погледу испуњавања уговорних обавеза од стране тужиоца, начина на који се тужилац представио, закључења уговора о старању над имовином покојне ВВ у Хрватској без знања туженог као наследника, промене брава и кључева на овим непокретностима. У конкретном случају, нематеријална добра-права личности тужиоца у колизији су са нематеријалним добрима туженог-слобода мишљења и изражавања и права на једнаку закониту заштиту својих права пред судом, односно постоји супростављеност права личности, с једне стране и слободе изражавања са друге стране, у ком случају је неопходно установити правичну равнотежу ради чега се имају узети у обзир све околности конкретног случаја и то пре свега да тужилац као лице по чијим захтевима су предметни парнични поступци покренути носи са собом и терет евентуалног оспоравања његових навода од стране супротне стране-туженог, те у том смислу изражавање супротних ставова и уверења. Треба узети у обзир и да предмет тужбе тужиоца представљају чињенице (које су доказане, а у погледу којих су предложени докази) и вредносни судови изнети од стране туженог (чија се истинитост не утврђује, а који су засновани по налажењу суда на довољној чињеничној основи). Уверење туженог у изнете вредносне судове исти правда подношењем писаних доказа, јавних и приватних исправа, за суд представља довољан разлог за закључак да на страни туженог, приликом изражавања слободе мишљења, није било намере омаловажавања тужиоца, нити повреде његових личних добара, већ супротно томе, ради се о процесној одбрани своје личне сфере, односно изношења суду сопственог

виђења једног чињеничног догађаја које је делом супротстављено виђењу тужиоца, а све у циљу доказивања у парничном поступку у смислу члана 230 и 231 ЗПП. Стога у начину поступања туженог нема одговорности јер његови наводи нису билу усмерени на повреду права тужиоца, нити су даље преношени, већ су исти само изнети у судским поступцима, те ни на који начин право тужиоца на презумцију невиности није повређено. Наводи туженог у парничним поступцима изнети су у циљу оспоравања постављеног тужбеног захтева и они представљају вредносне судове о чињеницама које се тичу уговорних односа са тужиоцем, те стога наводи из поднесака у предметним парницама не могу довести до повреде личности тужиоца и повреде презумције невиности. Дужност туженог је у тим поступцима била сходно члану 7 ЗПП, да изнесе све чињенице којима оспорава тужбени захтев и да предложи доказе којима се утврђују те чињенице, те је тужени у целости поступао у складу са прописима и својим обавезама.

У вези навода тужиоца на којима заснива постављени тужбени захтев да му је описаним наводима туженог повређено Уставом и међународним уговорима зајемчена претпоставка невиности, првостепени суд је оценио да су ови наводи тужиоца без основа и то из разлога што Уставом и законом зајемчена претпоставка невиности из члана 34 став 3 Устава Републике Србије представља гарант правне сигурности у казненом праву и може бити повређено само у казненом поступку, актом државног органа којим би се изразио став о кривици неког лица за извршено кривично дело, а да то лице претходно није оглашено кривим за то кривично дело у кривичном поступку спроведено у складу са законом, а што овде није случај, с обзиром да су предметни наводи туженог изнети у парничном поступку у циљу оспоравања постављеног тужбеног захтева тужиоца ради накнаде нематеријалне штете, при чему исти по свом карактеру, садржини и значењу представљају вредносне судове о чињеницама које се тичу уговорних односа са тужиоцем, те као такви нису могли довести до повреде личне сфере тужиоца, а нарочито не до повреде презумпције невиности истог, јер се иста у поступцима у којима су поменути наводи изнети не доводи у сумњу нити је у тим поступцима предмет расправљања кривична одговорност тужиоца у било ком смислу.

Поред тога, у вези са повредом претпоставке невиности, анализом употребљених термина у предметним поднесцима ни на који начин се по оцени првостепеног суда не може извести закључак да је тим наводима у поднесцима тужени повредио претпоставку невиности тужиоца. Парнични поступак је контрадикторни поступак, парничним странкама је дозвољено да износе чињенице које њима иду у прилог, као и доказе који поткрепљују те чињеничне наводе. Тужени је у наведеним поднесцима указивао на одређене околности које су од значаја за одбрану његовог става у датим парничним поступцима и на наведени начин тужени није овим поступцима повредио претпоставку невиности тужиоца, те стога није повредио ни његово право личности.

Супротно наводима жалбе тужиоца првостепени суд је на основу савесне и брижљиве оцене доказа у смислу члана 8 ЗПП, утврдио чињенично стање на које је правилно применио материјално право, а за своју одлуку дао је јасне и правно ваљане разлоге које прихвата и овај суд.

Жалбом тужиоца се анализира садржина изведених доказа и оцена првостепеног

суда, што је по оцени овога суда без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, с обзиром да је првостепени суд извео предложене доказе и исте ценио у појединачној и међусобној вези, а затим на основу резултата целокупног поступка (члан 8 ЗПП), дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, правилно ценећи исказе тужиоца и туженог који су дати у својству парничних странака, писане доказе, па другостепени суд не налази било какву сумњу у правилност утврђеног чињеничног стања до којег је првостепени суд дошао на основу слободног судијског уверења, савесном и брижљивом оценом свих изведених доказа. Првостепени суд правилно није прихватио страначки исказ тужиоца, већ исказ туженог као искрен, логичан, уверљив и детаљан јер тужени у својим наводима датим у предметним поднесцима из судских поступака није називао тужиоца извршиоцем било каквог кривичног дела, већ је својим наводима износио одбрану својих права и оспоравао тврдње тужиоца. Независно од тога првостепени суд је оценио и да тужилац није оставио утисак на суд да је због ових навода туженог уопште трпео душевну бол.

Из страначког исказа туженог, а имајући у виду и наведене и приложене поднеске произилази да је у предметима П 1396/17, П 5863/18 и П 125/19 написао да тужилац није испунио уговорне обавезе према туженом и његовом брати и да их није пријавио као наследнике Основном суду у Пули. У поднесцима у предметима П 690/19, П 5863/18 и П 125/19 није се помињало да је тужилац извршио било које кривично дело, већ је наведено да је тужилац написао уговор који је он потписао уместо наследника ГГ-њихове мајке, ЕЕ-њиховог брата и две сестре ЂЂ и ДД, као и да је тужилац написао да је он старатељ имовине. У поднесцима у предметима П 1396/17 и П 5863/18 наведено је да се тужилац приликом закључења уговора њима представио као адвокат, иако то није био. У поднесцима у предметима П 1396/17 и П 5863/18 изнето је да је тужилац крајем 2007. године у Хрватској променио браве на апартманима без овлашћења наследника и да је боравио у апартманима. У поднесцима у предметима П 1396/17, П 5863/18 и П 125/19 наведено је да тужилац није надлежним оставинским судовима у Београду и Пули пријавио покретну или непокретну имовину пок. ВВ и као доказе су доставили решење о наслеђивању Општинског суда у Пули од 19.09.2014. године и решење о наслеђивању Другог општинског суда у Београду од 29.09.2009. године. У предмету П 1396/17 наведено је да је тужилац имао договор са њиховим сестрама, да тужени и његов брат не буду пријављени као наследници на имовини у Пули и као доказ су навели смртовницу пок. ВВ од 29.03.2007. године, као и изјаву ДД дату пред јавним бележником у Београду 17.09.2015. године у којој је навела да је имала договор са тужиоцем да њега и његовог брата не пријави.

Такође у вези са повредом претпоставке невиности из члана 6 став 2 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (Закон о ратификацији Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода "Службени лист Србије и Црне Горе", Међународни уговори, број 9/03, 5/05, 7/05 и "Службени гласник РС", Међународни уговори, број 12/2010), којом је прописано да свако ко је оптужен за кривично дело сматраће се невиним све док се не докаже његова кривица на основу закона, неосновано се жалбом побија првостепена пресуда, код чињенице да се наводима из поднесака, које је тужени достављао суду у парницама које се воде или су се водиле између тужиоца и туженог у циљу одбране својих легитимних права и интереса, суду предочавају одређене околности и чињенице које туженој страни иду у прилог, на шта у складу са одредбама Закона о парничном поступку тужени има право.

Анализом наведених поднесака, односно употребљених термина ни на који начин се не може извести закључак да се оваквим наводима у поднесцима тужени повредио претпоставку невиности тужиоца. Тужени је у наведеним поступцима бираним речима, јасно и логично и повезано указивао на одређене околности које су од значаја за одбрану његових ставова у датим парничним поступцима и на наведени начин тужени није у овим поднесцима повредио претпоставку невиности тужиоца ни право личности.

Осталим наводима жалбе не доводи се у сумњу правилност и законитост побијане одлуке због чега иако цењени нису посебно образлагани на основу овлашћења другостепеног суда из члана 396 став 1 ЗПП.

Потврђена је као правилна и одлука о трошквима поступка садржана у ставу другом изреке побијане пресуде јер је донета правилном применом одредбе члана 153 став 2 ЗПП имајући у виду да тужени није имао трошкове поступка.

Са свега наведеног, на основу одредбе члана 390 и члана 401 тачка 2 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија**
Јелена Стојилковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић